

Мария Македонска в 9 кратки и 1 суперкратък разказ:

ПРЕДСТАВЯНЕ

- Влез! Какъв е този рев сега? В колко часа да го запишем детето?

- 5.30.

- 5.30 значи. Добре дошла, в този хубав свят, Мария, на добър път. Навън малко вали, така че можем да те сложим в хартиена лодка и да те пуснем да плуваш по локвите. Скоро ще се научиш да ходиш, да говориш, после и да пишеш. Ще искаш да свириш на пиано, след време ще се откажеш, но винаги ще имаш пиана около себе си, да има за какво да се хванеш, ако целия свят започне да потъва около теб. Ще пишеш стихове, ще имаш стихосбирка, която ще кръстиш „Треморио“, често ще ти казват, че си странна, ще плачеш повече от всички, които познаваш, ще се смееш на каквото си искаш, ще пееш – ту фалшиво, ту точно, ще снимаш филми, ще казват че са странни, ще напишеш книга с разкази, ще я посветиш на приятелите си, ще я кръстиш „Нежни човеци“...

Заспа най-сетне. Време беше. Сложете ѝ чиста пелена и я дайте на майка ѝ да я прегърне.

В КАКВО ВЯРВАШ

- Вярваш ли ми? – попита я момчето с червената блуза.

Тя стисна очи и го остави да я преведе по тънката пътечка сред морето от лава, в което се бе превърнал килимът в хола им.

ВЯРВАШ ЛИ В ХОРАТА

Какво ще кажат хората? Толкова отдавна и толкова често си задаваше този въпрос, че накрая предположи (съвсем не без

основание), че хората вероятно са казали всичко, което са имали да казват по въпроса и са минали на друга тема.

ЗА КАКВО МЕЧТАЕШ, НА КАКВО СЕ НАДЯВАШ

Докато забързаните към морето коли безразлично подминаваха стопаджйката, която вяло махаше с палец в юлската жега, умореното, прашно момиче си мечтаеше за сладолед и се надяваше скоро да може да го изяде, седнала на тротоара, под сянката на някое дърво.

ИМА ЛИ НЕЩО ВАЖНО, ЗА КОЕТО НЕ ТИ ДОСТИГА ВРЕМЕТО

Както често съм казвала, щом стане въпрос за илюзорната, крехка структура на ефимерната паяжина от изживените или пропуснати моменти, които стрелките на часовниците отмерват, времето никога не ми е стигало и продължава да не ми стига за стри...

КАКВО Е ЖИВОТЪТ ЗА ТЕБ СЕГА? ОПИШИ ГО С ТРИ ДУМИ...

А сега накъде?

ПОВЕЧЕ В МИНАЛОТО, В НАСТОЯЩЕТО ИЛИ В БЪДЕЩЕТО ЖИВЕЕШ СЕГА

В един град, на име Пясъчен, живеел един човек на име Часовник. Часовник не бил нито твърде млад, нито твърде стар, а бил на точно толкова, на колкото бил. Всяка година той празнувал рождения си ден в 12 часа точно за по две минути. Всъщност той правел всичко за по две минути, защото не живеел като всички останали хора в

настоящия момент. Той живеел едновременно една минута по-рано и една минута по-късно от настоящия момент и дори не знаел какво е минало, какво е бъдеще.

Затова може да се каже, че животът му продължавал точно две минути. В своя живот той бил щастлив една минута и тъжен една минута. А после?

После започвал следващия му живот. В него бил малък една минута и възрастен за една минута. След което бил християнин една минута и атеист за една минута. В един от животите си той си помислил: „Колко кратък е животът.“

Тогава дошло време за следващия му живот, в който си казал: „Бих искал да бях някой друг.“

Веднъж го срещнах за малко и той ме помоли да опиша живота му в две минути. После тръгна нанякъде. Тръгна една минута назад и една минута напред. А аз седнах на тротоара и написах тази история, която ми отне две минути от живота. Или пък прибави.

Остават ми още няколко секунди, в които искам да ви кажа:

„Не си сверявайте часовниците твърде често, защото най-хубавите моменти в живота се измерват с безвреиме.“

КАКВО Е ЗА ТЕБ САМОТАТА

Събудих се днес под цикламената сянка на люляково дърво. В устата ми горчеше тръпчив люляков махмурлук. Смътно се прокрадваше спомен, че цяла нощ бях пила люляково вино със Самотата. Говорихме си с нея за големината на Вселената, целувахме се, пресушихме три бутилки. После легнахме и оставихме люляковите цветове да падат върху лицата ни, докато небесният звезден таван се въртеше над главите ни.

ИСКАШ ЛИ ДА ПРОМЕНИШ НЕЩО У СЕБЕ СИ

- Отрежи го!

Виковете отекваха между унилите жълто-кафяви болнични цокли.

- Отрежи го! Отрежи го! Отрежи го! Отрежи го!...

Младият доктор стоеше безсилен, отпуснал надолу ръцете си, докато изпитващият го професор почти в истерия повтаряше "Отрежи го! Отрежи го!"

Младият доктор остави хирургическата ножица настрана и докосна нежно етикета на току-що купения пуловер, който просто трябваше да отреже, за да вземе изпита си.

- Не мога – поклати глава категорично. – Ако го отрежа, ще остане без нищо, което да му казва кой е.

КАКЪВ СЪВЕТ БИ ДАЛА, СПОРЕД ЖИТЕЙСКИЯ СИ ОПИТ, НА ЕДНО ДЕТЕ ИЛИ НА ДРУГИТЕ ХОРА ВЪОБЩЕ

- Детенце, развързана ти е връзката. Гледай къде ходиш, че можеш да я настъпиш и да се спънеш. Не е невъзможно дори да си счупиш носа, после да зарасне накриво и никога да не станеш супермодел. Вероятно някой милионер може да не те хареса с крив нос и да не се ожени за теб. Така че внимавай с тая развързана връзка. Да не свършиш като Ференц Лист, който толкова се гордеел с големия си изящно извит нос, че дори въвел модата пианистите да свирят обърнати настрана към публиката, а не както допреди това – с гръб.

...

Мария Македонска е автор на разкази, поезия и късометражни филми.

В библиографията ѝ засега са стихосбирката „Треморио“ и сборникът с разкази „Нежни човеци“, който излезе от печат миналия октомври.

<https://www.instagram.com/nejnichoveci/>

<https://nejnichoveci.wixsite.com/nejnichoveci>

Сред настоящите ѝ проекти са книга с историите на нейната майка Магда, част от която може да прочетете в блога ѝ *Freedea*list: <http://freedeaalist.blogspot.com/>, както и една дузина очакващи своя ред филми и сценарии.

А ето тук е документалният филм на Мария – „В търсене на момчето, което пееше“, който миналата есен спечели първа награда на конкурса *Huawei smartphone film festival 2020*.

https://www.youtube.com/watch?v=73pJtyeXNb4&t=8s&ab_channel=MariaMakedonska

*

Това лично себепредставяне чрез кратки разкази на Мария Македонска бе осъществено за проекта на Кристина Митева – *CandySays* „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:

http://www.oneofusshares.com/2021/02/blog-post_24.html